

Rozijas Volšas jaunāko romānu patiešām nav iespējams noliikt malā, pirms nav kļuvis skaidrs, kā tajā nenovēršami satiksies pagātne un tagadne. “Mana mūža mīlestības” vienlaikus ir līdz sāpēm brīnišķīgs mīlas stāsts un spraigs spriedzes romāns par mūsu rūpīgi glabātajiem noslēpumiem.

Grīra Hendriksa, rakstniece

Romāns “Mana mūža mīlestības” acumirkli ievēl pašos laulības dziļumos. It kā trilleris, it kā mistērija, it kā sirdi plosošs mīlas stāsts – īsts dārgums grāmatu lasītāju klubiņiem visā pasaulē.

Ešlija Odrēna, rakstniece

Sāpīgi emocionāls un skaists romāns, kas neatklāj savu noslēpumu līdz pat pašām beigām. “Mana mūža mīlestības” nevienu neatstās vienaldzīgu! Esmu liels Rozijas Volšas fans.

Kriss Vitekers, rakstnieks

Vai iespējams sākt citu dzīvi no baltas lapas? Rozijas Volšas jaunajā un lieliskajā romānā “Mana mūža mīlestības” lasiet par identitātes noslēpumiem un īstas mīlestības cenu.

Karoline Līvita, rakstniece

Ko jūs darītu, ja uzzinātu, ka viss jūsu sievas jebkad par sevi stāstītais ir meli? Ļaujiet, lai jums to atklāj Rozijas Volšas jaunākais mīlestības romāns, slīpsvītra, trilleris!

MARIE CLAIRE Magazine

Rosie Walsh

the
Love
of my
Life

Rozija Volša

Mana
mūža
mīlestības

No angļu valodas tulkojusi
Maija Opse

821.111-31
Vo 520

Rosie Walsh

THE LOVE OF MY LIFE

Copyright © Rosie Walsh Ltd, 2022
Vākam izmantots attēls no Stock.Adobe.com

Ilzes Isakas vāka dizains

Rozija Volša

MANA MŪŽA MĪLESTĪBAS

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Oļesja Burkevica*
Korektores *Jana Boikova, Patrīcija Šteinberga*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-796.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Maija Opse, 2024
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-055-2

Šaronai

I DAŁA
LEO UN EMMA

Prologs

Mēs virzījāties uz ziemeļiem; no pārējās pludmales mūs šķīra brūnaļģu josla un ņirbošas bēguma atstātas lāmas. Jūra pletās kā milzīgs, baltiem cekuliem rotāts lauks, un nedaudzie mākoņi lielā ātrumā slidēja pār debesjumu, mezdami smiltis savādas ēnas.

Bija tik labi būt šeit, tikai mēs, divas vien, robežtelpā starp zemi un jūru. Šī pasaule nepiederēja mums. Tā piederēja jūraszvaigznēm un bļodīngliemežiem, aktīnijām un vientuļniekvēžiem. Neviens neredzēja mūsu kopā būšanu; nevienam par to nebija nekādas daļas.

Vienubrid lija lietus un mēs sēdējām kādā vecā būdā kāpās un ēdām sviestmaizes. Būdas kaktos bija sakrājušās aitu spiru kaudzes, un lietus lāses kā nerimstošas lielgabala zalves dārdināja pa būdas jumtu. Šis bija ideāls patvērums. Vieta kā radīta mums.

Mēs pļāpājām par šo un to, kamēr pludmalē plosījās lietus un vējš. Manā sirdī auga cerība.

Drīz pēc pusdienu piknika mēs pludmales tālākajā galā pamanījām krabi. Vidēji liels, beigts, viens pats pašā ūdensmalā starp izskalotiem koka gabaliem un sakaltušām jūraszāļu spirālēm. Tam vēderā bija sadūrušies nažgliemenes gabali, ap nedzīvo antenu aptinies tralera tīkla fragments, un īpatnēji, spilgti sarkani punktiņi klāja ķermeni un spīles.

Lai gan biju pavisam nogurusi, es pietupos, lai kārtīgi aplūkotu atradumu. Krabja čaulas malā bija četri izteikti dzelkņi. Spīles klāja sariņi.

Es ieskatījos neko neredzošajās acīs, mēģinādama iztēloties, no kurienes krabis ieradies. Biju lasījusi, ka tie pieveic bezgalgaras distances, izmantodami par transportlīdzekļiem visu ko – plastmasas gabalus, jūras aļģes, pat gliemežvākiem klātus kravas kuģu korpusus. Spriežot pēc tā, ko zināju par šo radījumu, tas varēja būt atceļojis no Polinēzijas, izdzīvojis un veiksmīgi pārcietis tūkstošiem jūdžu tālo ceļojumu, lai beidzot ņemtu galu Nortambrijas pludmalē.

Man tas jānofotografē. Gan jau pasniedzēji zinās, kas ir kas.

Bet brīdī, kad iesludināju roku somā, lai izņemtu fotoaparātu, mana redze piepeši aizmiglojās. Reibonis vēlās man pāri gluži kā miglas vāls, un man nācās palikt nekustīgi salīkušai uz priekšu, līdz tas pārgāja.

“Zems asinsspiediens,” es paskaidroju, kad beidzot atkal varēju izslieties taisni. “Tas ir mocījis mani kopš bērnības.”

Mēs atkal pievērsāmies krabim. Es nometos četrpārus un fotografēju to no visām iespējamām pusēm.

Reibonis atgriezās, kad noliku fotoaparātu, taču šoreiz tas te rima, te atkal uzplūda ar jaunu sparū, gluži kā viļņi nāk un pierimst. Muguru pamazām pārņēma sāpes, un līdz ar tām uzradās vēl spēcīgāka un nepatīkamāka sajūta paribē. Es noslīgu uz ceļiem, iespiedusi rokas klēpī, un reibonis atkal brāzās man pāri.

Aizskaitīju līdz desmit. Man virs galvas kāds kaut ko satraukti, bažīgi murmināja. Vējš mainīja virzienu.

Kad beidzot atvēru acis, man uz plaukstas vidēja asiņu traips.

Es paskatījos uzmanīgāk. Tās patiešām bija asinis. Svaigas, slapjas, tās klāja visu manu labo plaukstu.

“Viss kārtībā,” izdzirdēju sevi sakām. “Nav par ko uztraukties.”

Līdz ar paisuma iestāšanos mani pārņēma panika.

Pirmā nodaļa

LEO

Viņas skropstas, kad viņa pamostas, bieži ir miklas, it kā naktī viņa būtu peldējusi skumju sapņu jūrā. “Tas vienkārši ir no gulēšanas,” viņa vienmēr attrauc. “Man nekad nerādās murgi.” Plati nožāvājusies, viņa tad izslauka acis un izslīd no gultas, lai dotos pārliecināties, ka Rūbija ir dzīva un joprojām elpo. Tas ir ieradums, kuru viņai tā arī nav izdevies izskaust, lai gan Rūbijai jau ir trīs gadi.

“Leo!” viņa iesaucas, atgriezusies istabā. “Mosties! Noskūpti mani!”

Paiet kāds brīdis, līdz arī es pamazām iznirstu no rītmā miega dzīlēm un mostos dienai. Rīta blāzma no austrumu puses lēnām zogas tuvāk, mezdama pār mums dzintarkrāsas ēnas, un mēs ierušināmies cieši viens otram līdzās; Emma pļāpā gandrīz bez apstājas – lai gan jāatzīstas, ka ik pa laikam viņa apklust pusvārdā un noskūpstā mani. Pulksten 6.45 mēs ieskatāmies *Wikideaths* jaunākajās publikācijās, lai uzzinātu iepriekšējās nakts aizgājēju vārdus, un tad 7.00 viņa palaidīs gāzes un vainos garām braucošo mopēdu par to sacelto troksni.

Neatceros, cik ilgi mēs jau bijām pazīstami, kad viņa pasāka to darīt: droši vien ne pārāk ilgi. Bet laikam viņa jau toreiz bija sapratusi, ka atpakaļceļa man nav, ka es vairs nevaru tā vienkārši piecelties un aiziet.

Ja mūsu meita līdz pat šim brīdim nav iekāpusi mūsu gultā, tad mēs ieraušamies pie viņas. Rūbijas istabā ir karsti, gaisā virmo salda smarža, un laiks, kuru rīta agrumā pavadām sarunās par Pīli, ir viens no manas dzīves laimīgākajiem brīžiem. Pīlei, ko viņa visu nakti turējusi cieši piespiestu sev klāt, tad tiek piedēvēti visneiedomājamākie nakts piedzīvojumi.

Parasti es saģērbju Rūbiju, kamēr Emma “dodas lejā pagatavot brokastis”, lai gan visbiežāk viņas uzmanību novērš jūras dati, kas nakts laikā savākti viņas laboratorijā, un galu galā ar brokastu gatavošanu nodarbojamies mēs ar Rūbiju. Mana sieva uz mūsu kāzām ieradās ar četrdesmit minūšu nokavēšanos, jo, kāzu kleitā saposusies, viņa pa ceļam bija piestājusi, lai nofotografētu plūdmaiņas līnijas Restongeta līcī. Neviens, izņemot laulību reģistratoru, par to nebrīnījās.

Emma ir plūdmaiņu ekosistēmu pētniece, un tas nozīmē, ka viņa pēta vietas un radības, kuras paisuma laikā atrodas zem ūdens, bet bēguma laikā tiek atsegtas skatam. Viņa apgalvo, ka tā ir visbrīnumainākā un aizraujošākā ekosistēma uz šīs planētas: jau kopš agras bērnības viņa bēgumu laikā starp krasta akmeņiem meklējusi tur paslēpušās dzīvās radības; šī nodarbe ir viņai asinīs. Galveno vērību savos pētījumos viņa pievērš krabjiem, bet es uzskatu, ka izpētes vērti ir daudzi vēžveidīgie. Šobrīd viņas uzmanību saista bariņš radījumu, sauktu par *Hemigrapsus takanoi*, kuri mīt speciālās, ar jūras ūdeni pildītās tvertnēs viņas darbā. Zinu, ka tā ir invazīva suga un Emma pēta kaut kādas morfoloģiskas īpatnības, kuras jau gadiem ilgi tiek mēģināts izprast, bet tas arī ir viss, ko esmu spējīgs saprast. Vienkāršais mirstīgais zina nozīmi mazāk nekā vienai trešdaļai to vārdu, kurus lieto biologi; piepeši attapties viņu bariņā kādā ballītē ir tīrais murgs.

Kad mēs ar Rūbiju šorīt ierodamies virtuvē, Emma dzied Džonam Kītsam, saules stari klāj darba virsmu un mūsu brokastu pārslas kalst, iebērtas bļodiņās. Viņas klēpjdatore, kura ekrānā

redzama neizprotamu vārdu un ķeburu pilna lappuse, atskaņo dziesmu, kas saucas “Kēksiņš-slepkava”. Kad mēs tikko bijām paņēmuši Džonu Kitsu no suņu patversmes, tās darbinieki mums pastāstīja, ka klusi atskaņota *jungle* stila mūzika¹ viņu nomierinot, un nu tā kļuvusi par mūsu dzīves skaņu celiņu. Esmu pie tās jau pieradis, bet pagāja labs laiciņš, pirms tas notika.

Es stāvu durvīs, uzsēdinājis Rūbiju uz gurna, un vēroju, kā mana sieva dzied sunim greizu meldiņu. Lai gan starp Emmas senčiem ir bijuši vairāki mūziķi, viņa nespēj noturēt melodiju pat ne tik daudz, lai nodziedātu “*Happy Birthday*”, taču šī neprasme viņu vēl nekad nav atturējusi no dziedāšanas. Tā ir viena no daudzajām īpašībām, kuru dēļ es tik ļoti milu savu sievu.

Viņa pamana mūs un piederjo mums tuvāk, joprojām turpinādama diezgan briesmīgi dziedāt. “Mani mīlulīši!” viņa nosaka, noskūpstā mūs abus un izņem Rūbiju man no rokām. Tad aizvirpuļo prom ar mūsu meitu, un baismīgā dziedāšana kļūst skaļāka.

Rūbija zina, ka mamma bija slima; viņa redzēja, kā mammai izkrist mati pēc speciālo zāļu lietošanas, ko viņai deva slimnīcā, bet viņa domā, ka Emma ir atlabusi. Patiesībā mēs to nezinām. Pēc ārstēšanas kursa pabeigšanas Emmai vakar tika veikts PET izmeklējums, un nākamajā nedēļā viņa ir pierakstījusies pie ārsta, lai pārrunātu rezultātus. Mēs ceram, un mēs baidāmies. Nevienš no mums nav kārtīgi izgulējies.

Neilgu brīdi pavirpuļojusi dejā ar mammu un izvicinājusi Pīli virs viņu abu galvām, Rūbija izraujas, lai steigtos nokārtot kādu steidzamu lietu.

“Nāc atpakaļ!” Emma iesaucas. “Es gribu tevi samīļot!”

“Esmu aizņemta,” Rūbija ar nožēlu balsī attrauc. “Sveiks!” viņa tad čukstus uzrunā augu, kuru bērnudārzā viņai uzticējuši pie-skatīt. “Es tev tūlīt iedošu padzerties.”

---

¹ *Jungle* ir elektroniskās deju mūzikas apakšžanrs. (Šeit un turpmāk – *tulkotājas piezīmes.*)

“Jau atkal?” es vaicāju, pamādam uz datora pusi. Pirms vairākiem gadiem Emma vadīja *BBC* raidījumu sēriju par savvaļas dzīvi un kopš tā laika turpina saņemt ziņas no dažādiem savādiem vīriešiem, lai gan sen vairs nav filmējusies. Taču nupat viņas programmu rādīja atkārtoti, tāpēc šo ziņu atkal ir kļuvis vairāk. Parasti mēs par tām kopā pasmejamies, bet vakar vakarā viņa atzinās, ka no pēdējā laikā saņemtajām dažas bijušas patiešām nepatīkamas.

“Ir vēl pāris. Viena garlaicīga, otra ne gluži. Bet es jau nobloķēju sūtītāju.”

Uzmanīgi vēroju sievu, kamēr viņa lej glāzēs ūdeni, bet viņa patiešām nešķiet satraukta. Domāju, būs tikai godīgi, ja atzīšos, ka mani šīs ziņas uztrauc daudz vairāk nekā Emmu. Esmu mēģinājis viņu pierunāt dzēst publiski pieejamo *Facebook* lapu, bet viņa nav ar mieru. Cilvēki acīmredzot joprojām turpina ievietot tur ziņas par savvaļas dzīvniekiem, kurus viņi ir pamanījuši vai novērojuši, un viņa nevēlas likvidēt šo informācijas avotu “pāris vientuļu vīriešu dēļ”.

Es ļoti ceru, ka viņi ir tikai vientuļi.

“Man patika tavs raksts par Kenetu Delviču,” Emma mani paslavē, nenolaizdama acis no Rūbijas, kura raušas augšā pie izlietnes ar savu lejkanniņu rokās. Mana avīze ar atvērtu nekrologu lapu guļ uz galda.

Pieeju pie Džona Kītsa un sāku virpināt pirkstos vienu viņa miksto, zīdaino ausi, gaidīdams turpinājumu “bet” formā. Suns smaržo pēc cepumiem un apsvilušas vilnas, un tas atgādina par viņa neseno sastapšanos ar ieslēgtu gludekli.

“Bet?” es pasaku Emmai priekšā.

Viņa samulst, kā pieķerta nedarbos. “Nav nekādu bet.”

“Vai, Emma. Nu izbeidz!”

Pēc brīža viņa iesmejas. “Labi. Man šis raksts patiešām patika, bet tas, kurš veltīts sievietei mācītājai, ir visistākais šedevrs. Ei, Rūbij, tev jau pietiek ūdens!”

Džons Kītss smagi nopūšas, kad es noliecos pār saviem rakstiem. Kenets Delvičs, mūsu vienaudzis, kurš bija plaši pazīstams to leģendāro orgiju dēļ, kuras viņš mēdza rīkot savos viņa dārzos Saseksā, daļa nekrologiem atvēlēto lapu ar bijušo bumbvedēja stūrmani un sievieti mācītāju, kuru pagājušajā svētdienā laulību ceremonijas laikā piemeklējusi sirdstrieķa. “Tavi vislabākie sacerējumi top tad, kad tu esi pilnīgi vienaldzīgs pret aizgājējiem,” Emma secina. Viņa ieliek tosterī maizes šķēli. “Tas aktieris pagājušajā nedēļā – skots, kā viņu sauca? Rūbij, lūdzu, nenoslicini to nabadziņu..”

“Deivids Beilijs?”

“Deivids Beilijs. Jā. Ideāli.”

Es pārlasu Keneta Delviča nekrologu, kamēr Emma noņemas ar Rūbijas augu, cenšoties glābt to no acīmredzamas pārļaišanas. Viņai, protams, ir taisnība. Mācītājas daudzkārt isākais nekrologs lasās daudz labāk.

Diemžēl Emmai bieži vien ir taisnība. Mans redaktors, kurš, man ir tādas aizdomas, ir iemīlējies manā sievā, bieži vien joko, ka atlaidīšot mani un pieņemšot darbā Emmu, ja gadījumā viņa jēlka izdomāšot pamest jūras bioloģiju. Man personīgi tas šķiet diezgan aizvainojoši, jo, ja vien viņš nav slepeni lasījis viņas zinātniskos rakstus, tad savu viedokli var balstīt uz vienu vienīgu rakstu, kuru Emma ir uzrakstījusi *Huffington Post*.

Emma ir zinātniskā līdzstrādniece Jūras Bioloģijas asociācijā Plimutā, un šo pienākumu veikšanai viņai ir nepieciešamas divas dienas nedēļā, bet tad viņa atgriežas pie mums Londonā un Londonas Universitātes koledžā lasa lekcijas par īpašu upes grīvu – estuāru – saglabāšanu. Viņa ir izcila rakstniece, bieži vien apveltīta ar daudz labākiem instinktiem nekā manējie, un viņai patiešām patīk ieskatīties *Wikideaths*, lai gan tas vairāk saistīts ar viņas tieksmi izlasīt kaut ko interesantu, nevis vēlmi atņemt man darbu.

Rūbija un Džons Kīts iziet ārā dārzā, kur saulīte zaglīgi iespīd caur kaimiņos augošās platānas lapotni, izraibinot mūsu mazmazītiņo zālienu ar zeltainiem plankumiem. Pa durvīm telpās ieplūst pilsētas agrīnās vasaras smarža: joprojām spoži zaigojošā zālāja, sausserža un uzkarsuša asfalta aromāts.

Es mēģinu rehidrēt mūsu brokastu pārslas, tikmēr suns ārā riedams joņo apkārt diķim. Diķi patlaban kūš dzīvība – tas ir pilns ar varžu mazuļiem –, un Džonam Kītsam tas šķiet pilnīgi nepieņemami. “Džon Kīts, pārstāj!” Emma, nostājusies durvīs, viņam uzsauc. Suns neliekas ne zinīs. “Mums blakus dzīvo cilvēki.”

“DŽON,” Rūbija iebrēcas. “MUMS BLAKUS DZĪVO CILVĒKI!”

“Kuš, Rūbij...”

Es sameklēju karotes un iznesu mūsu brokastis dārzā.

“Piedod,” Emma, pieturēdama man durvis, atvainojas. “Atkal es ar savu neviena nelūgto viedokli par tavu darbu. Tas noteikti ir briesmīgi kaitinoši, vai ne?”

“Ir gan.” Mēs sēžam dārzā pie galda, kas joprojām ir norasojis. “Bet tu jau lielākoties esi smalkjūtīga. Galvenā problēma ir tā, ka tev bieži vien ir taisnība.”

Viņa pasmaida. “Manuprāt, tu esi izcils rakstnieks, Leo. No rītiem es izlasu tavus rakstītos nekrologus, vēl pirms atveru savus darba e-pastus.”

“Hm.” Es paturu redzeslokā Rūbiju, kura ir piegājusi diķim tikai mazliet par tuvu.

“Goda vārds! Tavs rakstīšanas stils ir viens no taviem seksīgākajiem tikumiem.”

“Nopietni, Emma? Izbeidz!”

Emmai rokā ir pilna karote ar brokastu pārslām. “Patiesībā es nemaz nejokoju. Tu tajā redakcijā esi vislabākais rakstnieks. Un punkts.”

Man nūdien kauns, bet es nespēju noturēties un atplaukstu platā smaidā. “Paldies,” pēc brīža viņai saku, jo labi zinu, ka viņa to domā nopietni. “Bet tu tik un tā esi kaitinoša.”

Viņa nopūšas. “Jā! Es zinu.”

“Un tam ir vesela virkne iemeslu,” es piebilstu, un viņa nenoturas un iesmejas. “Tev ir pārāk plašs viedoklis par pārāk daudzām lietām.”

Viņa pārslīdina plaukstu pāri galdam un saspiež manu ikšķi, un vēlreiz atkārtu, ka esmu viņas mīļākais rakstnieks, un es pēkšņi pamanu, ka arī esmu sācis smieties, – tāds ir mūsu dzīves ritms. Tādi mēs esam. Esam precējušies jau septiņus gadus, kopā esam gandrīz desmit, un es viņu pazīstu caur un cauri.

Man šķiet, tas bija Kenedijs, kurš teica, ka mēs visi esam saistīti ar okeānu un tad, kad atgriezāties pie tā, lai sportotu, atpūstos vai darītu vēl sazin ko, patiesībā atgriezāties vietā, no kuras esam nākuši. Tā es izjūtu mūsu attiecības. Atrasties sievas tuvumā, Emmas tuvumā, ir tāpat kā atgriezties pie saviem pirmsākumiem.

Tieši tāpēc pāris nākamajās dienās pēc šī rīta – šī nevainīgā, tik ikdienišķā rīta ar suņiem un vardēm, un kafiju, un mirušiem mācītājiem –, nonācis pie sapratnes, ka patiesībā šī sieviete man ir pilnīgi sveša un es par viņu neko nezīnu, es salūstu.